

NORMATIVA

Llei 13/1997, de 23 de desembre, de la Generalitat Valenciana, per la qual es regula el tram autonòmic de l'Impost sobre la renda de les persones físiques i restants tributs cedits. (Art. 4. U. o)]

DESCRIPCIÓ DELS FETS

L'interessat desitja consultar si pot aplicar-se la deducció en l'IRPF per adquisició en instal·lacions d'autoconsum elèctric en una vivenda en la qual no està empadronat.

CONTESTACIÓ

PRIMER. - La deducció consultada es troba regulada en la lletra o] de l'article 4. U. de la Llei 13/1997, de 23 de desembre, de la Generalitat Valenciana, per la qual es regula el tram autonòmic de l'Impost sobre la renda de les persones físiques i restants tributs cedits. Este precepte estableix el següent:

«o) Els contribuents podran deduir-se un 40 % de l'import de les quantitats invertides en instal·lacions realitzades en la vivenda habitual del contribuent o en instal·lacions col·lectives de l'edifici on este figure, si estan destinades a alguna de les finalitats que s'indiquen a continuació:

a) Instal·lacions d'autoconsum elèctric connectades a la xarxa de transport o distribució d'energia elèctrica en qualsevol de les modalitats contemplades en l'article 9.1 de la Llei 24/2013, de 16 de desembre, del sector elèctric i la normativa que la desenvolupa, que hagen sigut inscrites en el Registre administratiu d'autoconsum de la Comunitat Valenciana.

b) Instal·lacions de producció d'energia elèctrica a partir d'energia solar fotovoltaica o eòlica, per a electrificació de vivendes aïllades de la xarxa elèctrica de distribució, que compten amb el certificat d'instal·lacions elèctriques de baixa tensió diligenciat per l'organisme competent.

c) Instal·lacions de producció d'energia tèrmica a partir

NORMATIVA

Ley 13/1997, de 23 de diciembre, de la Generalitat Valenciana, por la que se regula el tramo autonómico del Impuesto sobre la renta de las personas físicas y restantes tributos cedidos. (Art. 4. Uno. o)]

DESCRIPCIÓN DE LOS HECHOS

El interesado desea consultar si puede aplicarse la deducción en el IRPF por adquisición en instalaciones de autoconsumo eléctrico en una vivienda en la que no está empadronado.

CONTESTACIÓN

PRIMERO. - La deducción consultada se encuentra regulada en la letra o] del artículo 4. Uno. de la Ley 13/1997, de 23 de diciembre, de la Generalitat Valenciana, por la que se regula el tramo autonómico del Impuesto sobre la renta de las personas físicas y restantes tributos cedidos. Dicho precepto establece lo siguiente:

«o) Los contribuyentes podrán deducirse un 40 % del importe de las cantidades invertidas en instalaciones realizadas en la vivienda habitual del contribuyente o en instalaciones colectivas del edificio donde este figure, si están destinadas a alguna de las finalidades que se indican a continuación:

a) Instalaciones de autoconsumo eléctrico conectadas a la red de transporte o distribución de energía eléctrica en cualquiera de las modalidades contempladas en el artículo 9.1 de la Ley 24/2013, de 16 de diciembre, del sector eléctrico y la normativa que la desarrolla, que hayan sido inscritas en el Registro administrativo de autoconsumo de la Comunidad Valenciana.

b) Instalaciones de producción de energía eléctrica a partir de energía solar fotovoltaica o eólica, para electrificación de viviendas aisladas de la red eléctrica de distribución, que cuenten con el certificado de instalaciones eléctricas de baja tensión diligenciado por el organismo competente.

Referència: COV 13/2024
Núm. CONSULTA: V005-24

de l'energia solar, de la biomassa o de l'energia geotèrmica per a generació d'aigua calenta sanitària, calefacció o climatització. Quan siga preceptiu, hauran d'haver sigut donades d'alta en el registre del certificat de la instal·lació gestionat per l'òrgan competent de la Comunitat Valenciana.

No donaran dret a practicar esta deducció aquelles instal·lacions que siguen de caràcter obligatori en virtut de l'aplicació del Reial decret 314/2006, de 17 de març, pel qual s'aprova el Codi tècnic de l'edificació (CTE).

Esta deducció podrà aplicar-se a les inversions realitzades en les vivendes que constituïsquen segones residències, sempre que estes no es troben relacionades amb l'exercici d'una activitat econòmica, de conformitat amb la normativa estatal reguladora de l'impost, si bé en este supòsit el percentatge de deducció serà del 20 %.

A l'efecte de l'aplicació d'esta deducció, s'estarà al concepte de vivenda contingut en la normativa autonòmica reguladora de la vivenda.

Les vivendes hauran d'estar situades en el territori de la Comunitat Valenciana.

La base d'esta deducció estarà constituïda per les quantitats efectivament satisfetes en l'exercici pel contribuent, mitjançant els mitjans de pagament relacionats en la disposició addicional setze d'esta llei.

La base màxima anual d'esta deducció s'establix en 8.800 euros per vivenda i exercici. La part de la inversió secundada, si és el cas, amb subvencions públiques no donarà dret a deducció.

Les quantitats corresponents al període impositiu no deduïdes per insuficiència de quota íntegra podran aplicar-se en les liquidacions dels períodes impositius que conclouen en els quatre anys immediats i successius.

En el cas de conjunts de vivendes en règim de propietat horitzontal en les quals es duguen a terme estes instal·lacions de forma compartida, sempre que tinguen cobertura legal, esta deducció podrà ser aplicada per cadascun dels contribuents individualment segons el

c) Instalaciones de producción de energía térmica a partir de la energía solar, de la biomasa o de la energía geotérmica para generación de agua caliente sanitaria, calefacción o climatización. Cuando sea preceptivo, deberán haber sido dadas de alta en el registro del certificado de la instalación gestionado por el órgano competente de la Comunitat Valenciana.

No darán derecho a practicar esta deducción aquellas instalaciones que sean de carácter obligatorio en virtud de la aplicación del Real decreto 314/2006, de 17 de marzo, por el que se aprueba el Código técnico de la edificación (CTE).

Esta deducción podrá aplicarse a las inversiones realizadas en las viviendas que constituyan segundas residencias, siempre que estas no se encuentren relacionadas con el ejercicio de una actividad económica, de conformidad con la normativa estatal reguladora del impuesto, si bien en este supuesto el porcentaje de deducción será del 20 %.

A efectos de la aplicación de esta deducción, se estará al concepto de vivienda contenido en la normativa autonómica reguladora de la vivienda.

Las viviendas tendrán que estar situadas en el territorio de la Comunitat Valenciana.

La base de esta deducción estará constituída por las cantidades efectivamente satisfechas en el ejercicio por el contribuyente, mediante los medios de pago relacionados en la disposición adicional dieciséis de esta ley.

La base máxima anual de esta deducción se establece en 8.800 euros por vivienda y ejercicio. La parte de la inversión apoyada, en su caso, con subvenciones públicas no dará derecho a deducción.

Las cantidades correspondientes al periodo impositivo no deducidas por insuficiencia de cuota íntegra podrán aplicarse en las liquidaciones de los periodos impositivos que concluyan en los cuatro años inmediatos y sucesivos.

En el caso de conjuntos de viviendas en régimen de propiedad horizontal en las que se lleven a cabo estas instalaciones de forma compartida, siempre que tengan cobertura legal, esta deducción podrá ser aplicada por cada uno de los contribuyentes individualmente

Referència: COV 13/2024
Núm. CONSULTA: V005-24

coeficient de participació que corresponga a la vivenda, sempre que complisca amb la resta de requisits establits.

Per a aplicar la deducció s'hauran de conservar els justificants de gasto i de pagament, els quals hauran de complir el que es disposa en la seua normativa d'aplicació.»

De la lectura del precepte anterior, s'extrau que el contribuent podrà deduir-se el 40% de les quantitats invertides en instal·lacions realitzades en instal·lacions d'autoconsum elèctric en el cas que el immoble constituïska la seua vivenda habitual, corresponent deduir-se el 20% en cas que esta constituïska la seua segona residència, sempre que es complisca amb la resta de requisits exigits per la normativa autonòmica.

SEGON. – En relació amb la qüestió que fa referència a si l'immoble en el qual s'instal·len les plaques solars pugan ser qualificat com a vivenda habitual de l'obligat tributari, la normativa autonòmica en relació amb el concepte de vivenda habitual remet a la normativa estatal. En esta normativa, el concepte de vivenda habitual s'arrellega en la disposició addicional vintena tercera de la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i de modificació parcial de les lleis dels Imposts de societats, sobre la Renda de no Residents i sobre el Patrimoni (BOE de 29 de novembre), d'ara en avant LIRPF, i, en el seu desenvolupament, en l'article 41 bis del Reglament de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, aprovat pel Reial decret 439/2007, de 30 de març (BOE de 31 de març), d'ara en avant RIRPF.

La citada disposició de la LIRPF establisc:

«Disposició addicional vintena tercera. Consideració de vivenda habitual als efectes de determinades exempcions.

Als efectes previstos en els articles 7.t), 33.4.b), i 38 d'esta Llei es considerarà vivenda habitual aquella en la qual el contribuent residisca durant un termini continuat de tres anys. No obstant això, s'entendrà que la vivenda va tindre aquell caràcter quan, malgrat no haver transcorregut este termini, concórreguen circumstàncies que

según el coeficiente de participación que corresponda a la vivienda, siempre que cumpla con el resto de requisitos establecidos.

Para aplicar la deducción se tendrán que conservar los justificantes de gasto y de pago, los cuales tendrán que cumplir lo dispuesto en su normativa de aplicación.»

De la lectura del precepte anterior, se extrae que el contribuyente podrá deducirse el 40% de las cantidades invertidas en instalaciones realizadas en instalaciones de autoconsumo eléctrico en el supuesto de que el inmueble constituya su vivienda habitual, correspondiendo deducirse el 20% en caso de que esta constituya su segunda residencia, siempre y cuando se cumpla con el resto de requisitos exigidos por la normativa autonómica.

SEGUNDO. – Con relación a la cuestión que hace referencia a si el inmueble en el cual se instalen las placas solares pueda ser calificado como vivienda habitual del obligado tributario, la normativa autonómica con relación al concepto de vivienda habitual remite a la normativa estatal. En dicha normativa, el concepto de vivienda habitual se recoge en la disposición adicional vigésima tercera de la Ley 35/2006, de 28 de noviembre, del Impuesto sobre la Renda de las Personas Físicas y de modificación parcial de las leyes de los Impuestos sobre Sociedades, sobre la Renda de no Residentes y sobre el Patrimonio (BOE de 29 de noviembre), en adelante LIRPF, y, en su desarrollo, en el artículo 41 bis del Reglamento del Impuesto sobre la Renda de las Personas Físicas, aprobado por el Real Decreto 439/2007, de 30 de marzo (BOE de 31 de marzo), en adelante RIRPF.

La citada disposición de la LIRPF establece:

«Disposición adicional vigésima tercera. Consideración de vivienda habitual a los efectos de determinadas exenciones.

A los efectos previstos en los artículos 7.t), 33.4.b), y 38 de esta Ley se considerará vivienda habitual aquella en la que el contribuyente resida durante un plazo continuado de tres años. No obstante, se entenderá que la vivienda tuvo aquel carácter cuando, a pesar de no haber transcurrido dicho plazo, concurren circunstan-

Referència: COV 13/2024
Núm. CONSULTA: V005-24

necessàriament exigisquen el canvi de vivenda, com ara celebració de matrimoni, separació matrimonial, trasllat laboral, obtenció de primera ocupació o d'ocupació més avantatjosa o altres anàlogues.

Quan la vivenda haguera sigut habitada de manera efectiva i permanent pel contribuent en el termini de dotze mesos, comptats a partir de la data d'adquisició o terminació de les obres, el termini de tres anys previst en el paràgraf anterior es computarà des d'esta última data.»

I, l'article 41 bis del RIRPF disposa el següent:

«Article 41 bis. Concepte de vivenda habitual a l'efecte de determinades exempcions.

1. Als efectes previstos en els articles 7.t), 33.4.b), i 38 de la Llei de l'Impost es considera vivenda habitual del contribuent l'edificació que constituïska la seua residència durant un termini continuat de, almenys, tres anys.

No obstant això, s'entendrà que la vivenda va tindre el caràcter d'habitual quan, malgrat no haver transcorregut este termini, es produïska la defunció del contribuent o concórreguen altres circumstàncies que necessàriament exigisquen el canvi de domicili, com ara celebració de matrimoni, separació matrimonial, trasllat laboral, obtenció de la primera ocupació, o canvi d'ocupació, o altres anàlogues justificades.

2. Perquè la vivenda constituïska la residència habitual del contribuent ha de ser habitada de manera efectiva i amb caràcter permanent pel propi contribuent, en un termini de dotze mesos, comptats a partir de la data d'adquisició o terminació de les obres.

No obstant això, s'entendrà que la vivenda no perd el caràcter d'habitual quan es produïsquen les següents circumstàncies:

Quan es produïska la defunció del contribuent o concórreguen altres circumstàncies que necessàriament impedisquen l'ocupació de la vivenda, en els termes previstos en l'apartat 1 d'este article.

Quan este gaudi de vivenda habitual per raó de càrrec o ocupació i la vivenda adquirida no siga objecte d'utilització, i en este cas el termini abans indicat començarà a

cias que necesariamente exijan el cambio de vivienda, tales como celebración de matrimonio, separación matrimonial, traslado laboral, obtención de primer empleo o de empleo más ventajoso u otras análogas.

Cuando la vivienda hubiera sido habitada de manera efectiva y permanente por el contribuyente en el plazo de doce meses, contados a partir de la fecha de adquisición o terminación de las obras, el plazo de tres años previsto en el párrafo anterior se computará desde esta última fecha.»

Y, el artículo 41 bis del RIRPF dispone lo siguiente:

«Artículo 41 bis. Concepto de vivienda habitual a efectos de determinadas exenciones.

1. A los efectos previstos en los artículos 7.t), 33.4.b), y 38 de la Ley del Impuesto se considera vivienda habitual del contribuyente la edificación que constituya su residencia durante un plazo continuado de, al menos, tres años.

No obstante, se entenderá que la vivienda tuvo el carácter de habitual cuando, a pesar de no haber transcurrido dicho plazo, se produzca el fallecimiento del contribuyente o concurren otras circunstancias que necesariamente exijan el cambio de domicilio, tales como celebración de matrimonio, separación matrimonial, traslado laboral, obtención del primer empleo, o cambio de empleo, u otras análogas justificadas.

2. Para que la vivienda constituya la residencia habitual del contribuyente debe ser habitada de manera efectiva y con carácter permanente por el propio contribuyente, en un plazo de doce meses, contados a partir de la fecha de adquisición o terminación de las obras.

No obstante, se entenderá que la vivienda no pierde el carácter de habitual cuando se produzcan las siguientes circunstancias:

Cuando se produzca el fallecimiento del contribuyente o concurren otras circunstancias que necesariamente impidan la ocupación de la vivienda, en los términos previstos en el apartado 1 de este artículo.

Cuando éste disfrute de vivienda habitual por razón de cargo o empleo y la vivienda adquirida no sea objeto de utilización, en cuyo caso el plazo antes indicado comen-

comptar-se a partir de la data del cessament.

Quan la vivenda haguera sigut habitada de manera efectiva i permanent pel contribuent en el termini de dotze mesos, comptats a partir de la data d'adquisició o terminació de les obres, el termini de tres anys previst en l'apartat anterior es computarà des d'esta última data.

3. Als exclusius efectes de l'aplicació de les exempcions previstes en els articles 33.4. b) i 38 de la Llei de l'Impost, s'entendrà que el contribuent està transmetent la seua vivenda habitual quan, conformement al que es disposa en este article, esta edificació constituísca la seua vivenda habitual en eixe moment o haguera tingut tal consideració fins a qualsevol dia dels dos anys anteriors a la data de transmissió.»

Dels preceptes anteriors, s'extrau que perquè la vivenda constituísca la residència habitual del contribuent, esta ha de ser habitada de manera efectiva i amb caràcter permanent pel propi contribuent, en un termini de dotze mesos, comptats a partir de la data d'adquisició o terminació de les obres, havent de constituir la seua residència durant un termini continuat de, almenys, tres anys.

TERCER. - *En relació amb el domicili habitual, en el cas de persones físiques es tindrà en compte el domicili fiscal, de conformitat amb el que arrecplega l'article 48 de la Llei General Tributària:*

«Article 48. Domicili fiscal.

1. El domicili fiscal és el lloc de localització de l'obligat tributari en les seues relacions amb l'Administració tributària.

2. El domicili fiscal serà:

a) Per a les persones físiques, el lloc on tinguen la seua residència habitual. No obstant això, per a les persones físiques que desenrotllen principalment activitats econòmiques, en els termes que reglamentàriament es determinen, l'Administració tributària podrà considerar com a domicili fiscal el lloc on estiga efectivament centralitzada la gestió administrativa i la direcció de les activitats desenrotllades. Si no poguera establir-se este lloc, prevaldrà aquell on radique el major valor de l'immobilitzat en el qual es realitzen les activitats econòmiques.

zará a contarse a partir de la fecha del cese.

Cuando la vivienda hubiera sido habitada de manera efectiva y permanente por el contribuyente en el plazo de doce meses, contados a partir de la fecha de adquisición o terminación de las obras, el plazo de tres años previsto en el apartado anterior se computará desde esta última fecha.

3. A los exclusivos efectos de la aplicación de las exenciones previstas en los artículos 33.4. b) y 38 de la Ley del Impuesto, se entenderá que el contribuyente está transmitiendo su vivienda habitual cuando, con arreglo a lo dispuesto en este artículo, dicha edificación constituya su vivienda habitual en ese momento o hubiera tenido tal consideración hasta cualquier día de los dos años anteriores a la fecha de transmisión.»

De los preceptos anteriores, se extrae que para que la vivienda constituya la residencia habitual del contribuyente, esta debe ser habitada de manera efectiva y con carácter permanente por el propio contribuyente, en un plazo de doce meses, contados a partir de la fecha de adquisición o terminación de las obras, debiendo constituir su residencia durante un plazo continuado de, al menos, tres años.

TERCERO. - *Con relación al domicilio habitual, en el caso de personas físicas se tendrá en cuenta el domicilio fiscal, de conformidad con lo que recoge el artículo 48 de la Ley General Tributaria:*

«Artículo 48. Domicilio fiscal.

1. El domicilio fiscal es el lugar de localización del obligado tributario en sus relaciones con la Administración tributaria.

2. El domicilio fiscal será:

a) Para las personas físicas, el lugar donde tengan su residencia habitual. No obstante, para las personas físicas que desarrollen principalmente actividades económicas, en los términos que reglamentariamente se determinen, la Administración tributaria podrá considerar como domicilio fiscal el lugar donde esté efectivamente centralizada la gestión administrativa y la dirección de las actividades desarrolladas. Si no pudiera establecerse dicho lugar, prevalecerá aquel donde radique el mayor valor del inmovilizado en el que se reali-

ques.

[...]

3. Els obligats tributaris hauran de comunicar el seu domicili fiscal i el canvi del mateix a l'Administració tributària que corresponga, en la forma i en els termes que s'establisquen reglamentàriament. El canvi de domicili fiscal no produirà efectes enfront de l'Administració tributària fins que es complisca amb aquest deure de comunicació, però això no impedirà que, conforme al que s'establix reglamentàriament, els procediments que s'hagen iniciat d'ofici abans de la comunicació d'este canvi, puguen continuar tramitant-se per l'òrgan corresponent al domicili inicial, sempre que les notificacions derivades d'estos procediments es realitzen d'acord amb el que es preveu en l'article 110 d'esta llei.

4. Cada Administració podrà comprovar i rectificar el domicili fiscal declarat pels obligats tributaris en relació amb els tributs la gestió dels quals li competisca conformement al procediment que es fixe reglamentàriament.»

QUART. – Per part seua, el padró municipal actua com a registre dels domicilis habituals dels ciutadans. Així doncs, l'article 15 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, Reguladora de les Bases del Règim Local, disposa:

«Article 15.

Tota persona que viva a Espanya està obligada a inscriure's en el Padró del municipi en el qual residisca habitualment. Qui viva en diversos municipis haurà d'inscriure's únicament en el qual habite durant més temps a l'any.»

No obstant això, la **Sentència del Tribunal Suprem del 9 d'octubre de 2001** va al·legar que «el Padró d'habitants i el Registre a efectes tributaris de domicilis fiscals són registres administratius independents i no intercomunicats automàticament, de manera que el canvi de domicili efectuat per una persona en el Padró d'habitants, per si sol, no suposa un canvi coetani i paral·lel del domicili fiscal, ni tampoc substituïx a la declaració tributària expressa».

QUINT.- Segons disposa l'article 105 de la Llei 58/2003,

cen las actividades económicas.

[...]

3. Los obligados tributarios deberán comunicar su domicilio fiscal y el cambio del mismo a la Administración tributaria que corresponda, en la forma y en los términos que se establezcan reglamentariamente. El cambio de domicilio fiscal no producirá efectos frente a la Administración tributaria hasta que se cumpla con dicho deber de comunicación, pero ello no impedirá que, conforme a lo establecido reglamentariamente, los procedimientos que se hayan iniciado de oficio antes de la comunicación de dicho cambio, puedan continuar tramitándose por el órgano correspondiente al domicilio inicial, siempre que las notificaciones derivadas de dichos procedimientos se realicen de acuerdo con lo previsto en el artículo 110 de esta ley.

4. Cada Administración podrá comprobar y rectificar el domicilio fiscal declarado por los obligados tributarios en relación con los tributos cuya gestión le competa con arreglo al procedimiento que se fije reglamentariamente.»

CUARTO. – Por su parte, el padrón municipal actúa como registro de los domicilios habituales de los ciudadanos. Así pues, el artículo 15 de la Ley 7/1985, de 2 de abril, Reguladora de las Bases del Régimen Local, dispone:

«Artículo 15.

Toda persona que viva en España está obligada a inscribirse en el Padrón del municipio en el que resida habitualmente. Quien viva en varios municipios deberá inscribirse únicamente en el que habite durante más tiempo al año.»

Sin embargo, la **Sentencia del Tribunal Supremo del 9 de octubre de 2001** alegó que «el Padrón de habitantes y el Registro a efectos tributarios de domicilios fiscales son registros administrativos independientes y no intercomunicados automáticamente, de modo que el cambio de domicilio efectuado por una persona en el Padrón de habitantes, por sí solo, no supone un cambio coetáneo y paralelo del domicilio fiscal, ni tampoco sustituye a la declaración tributaria expresa».

QUINTO.- Según dispone el artículo 105 de la Ley

Referència: COV 13/2024
Núm. CONSULTA: V005-24

de 17 de desembre, General Tributària «*En els procediments d'aplicació dels tributs qui faça valdre el seu dret haurà de provar els fets constitutius d'este.*», sent aplicable en els procediments tributaris «*les normes que sobre mitjans i valoració de prova es contenen en el Codi Civil i en la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, llevat que la llei establisca una altra cosa*»(article 106.1 de la Llei 58/2003).

L'acreditació que la residència habitual radica en un determinat domicili constituïx una qüestió de fet que haurà d'acreditar el contribuent per qualsevol mitjà de prova admés en Dret, corresponent la seua valoració als òrgans que tenen atribuïdes les competències de comprovació i inspecció de l'Administració Tributària en atenció a les circumstàncies del cas concret.

El que comuniqui a Vostè amb efectes vinculants, conforme al que es disposa en l'apartat 1 de l'article 89 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, General Tributària.

58/2003, de 17 de diciembre, General Tributaria «*En los procedimientos de aplicación de los tributos quien haga valer su derecho deberá probar los hechos constitutivos del mismo.*», siendo de aplicación en los procedimientos tributarios «*las normas que sobre medios y valoración de prueba se contienen en el Código Civil y en la Ley 1/2000, de 7 de enero, de Enjuiciamiento Civil, salvo que la ley establezca otra cosa*» (artículo 106.1 de la Ley 58/2003).

La acreditación de que la residencia habitual radica en un determinado domicilio constituye una cuestión de hecho que deberá acreditar el contribuyente por cualquier medio de prueba admitido en Derecho, correspondiendo su valoración a los órganos que tienen atribuidas las competencias de comprobación e inspección de la Administración Tributaria en atención a las circunstancias del caso concreto.

Lo que comunico a Usted con efectos vinculantes, conforme se dispone en el apartado 1 del artículo 89 de la Ley 58/2003, de 17 de diciembre, General Tributaria.